

vil følge den, og isædetfor selv at gaae, lade den gaae, saa er allerede Sagen stillet anderledes end forrige Gang; Sagen stod nemlig saaledes, at der var 36 Stemmer for og 36 Stemmer imod Forslaget, og det, der giver os Haab, indeholder ogsaa vor Berettigelse. Jeg troer, at naar i en Sag af den Natur Stemmerne staae lige — og der var et stort Antal Medlemmer fraværende — saa vil det erkjendes, at der var Anledning for Finantsudvalget til atter at fremkomme med Forslaget. Idet jeg endnu engang skal udtale mig over Forslaget, skal jeg kalde i det ærede Things Erindring, hvad jeg troer maa betragtes som det store Fleertals Anskuelse i Sager af den Natur. Jeg troer saaledes, at Fleertallet i Folkethinget vil hævde den grundlovmæssige Ret, at benytte Initiativet i finantsielle Sager, som i andre Sager; Initiativet er indrømmet os ialmindelighed og ikke frataget os i finantsielle Sager; jeg troer ligeledes, at den Anskuelse vil være den fremherskende, at hvor der er Tale om Undtagelser fra Love, og det gjælder en Udgift een Gang for alle, eller en Udbetaling i Finantsaarets Løb, der er det ved Finantslove, ved Tillægsbevillingslove og ikke ved særlige Love, at saadanne Forslag fremkomme. Jeg troer, som sagt, uagtet jeg erkjender, at der i saa Henseende har fundet en Modsigelse Sted, at dette maa betragtes som det store Fleertals Anskuelse. Med dette som Udgangspunkt og tillige henholdende mig navnlig til, hvad den ærede Rigsdagsmand for Kjøbenhavns 1ste Valgkreds (L. C. Larsen) har udtalt, at efter Rigsretsloven kunne vi ikke tvinge nogen Mand til at føre de Sager, Folkethinget anlægger, og at vi altsaa paa den anden Side maae være berettigede til at gaae ind paa de Betingelser, som den Mand, der paatager sig Sagen, opstiller, skal jeg tillade mig at dvæle et Øieblik ved denne Sags Fortid. Det er vistnok ikke bekjendt for alle Thingsets Medlemmer, hvad der er foregaaet i denne Sag, da den endelige Beslutning blev fattet (Stemmer: Jo!); jeg troer ikke, at det er muligt; thi uagtet jeg erkjender, at man i mange Tilfælde kan ønske at glemme, saa troer jeg, at et Thing ligesaalidt som en enkelt Mand skal glemme sine Forpligtelser.

For mig stiller nærværende Forslag sig som en moralsk Forpligtelse; jeg erklærer ligefrem, at dersom jeg som privat Mand havde givet en Erklæring som de Erklæringer, der bleve afgivne af de Mænd, hvem det var overdraget at indlede denne Anklageact, saa vilde jeg undsee mig ved ikke at opfylde denne Forpligtelse. Der har ikke været Tale om en bestemt Sum, men hele den Maade, hvorpaa denne Sag blev forhandlet, var af den Natur, at jeg for mit Vedkommende — jeg overlader naturligvis Enhver at stille sig paa det Standpunkt, som han maa ansee for det rigtige — vilde undsee mig ved, efter hvad der er passeret, ikke at stemme for det Forslag, der her foreligger; om den offentlige Anklager hed Blechinger eller Brock maatte for mig være aldeles ligegyldigt; var den Anden bleven valgt, saa forelaae der sandsynligvis aldeles afgjørende Beviser for, at et Forslag som dette maatte antages; men det, at saadanne ikke foreligge, og at man mere maa holde sig til almindelige Dtringer, hvorefter den offentlige Anklager maatte forudsætte, at Thinget vilde yde ham en Godtgjørelse i denne Sag, det er mig aldeles fyldestgjørende med Hensyn til min Afstemning i denne Sag. Naar dette Hensyn dog maa tillægges nogen Vægt, idet Thinget ikke kan affee fra tidligere Beslutninger og tidligere Skridt, saa kan jeg ikke ansee det som afgjørende, om denne Sag bliver støttet af Ministeriet eller ikke, og jeg skal tillade mig at henstille til de ærede Medlemmer, som i denne Sag ville lade Ministeriets Mening være den afgjørende, om det er rigtigt efter det Standpunkt, Sagen har naaet. Jeg har allerede tidligere erklæret, at der var et Trin af Sagen, da Ministeriets Optræden vilde have været aldeles afgjørende for mig, ikke fordi det vilde have forandret mine Anskuelser om Thingsets Forpligtelse i denne Sag, men fordi jeg kjendte den Mand, hvorom der her er Tale, saa nøie, at jeg vidste, at det vilde være ham i højeste Grad ubehageligt, om Forslaget fremkom og mødte en Modstand; han kunde ikke ønske en Forhandling af den Sag, men vilde hellere gjøre Afkald paa ethvert Forslag af den Natur, end mulig see det ført igjennem efter en betydelig Modstand. — Jeg